

λιτικό, εθνικιστικό. Δημοτικισμός θά πῃ ξεσκάβω-
μα, λεφτεριά, ζωή.

Λοιπόν; Λοιπόν, ὁ σκοπός μας ἕνας — προπα-
γάντα, γιὰ νὰ λύσουμε τὸ ζήτημα. Ἀνάγκη νὰ τὸ
νοιώσῃ ὁ λαός, ὁ κοσμάκης, τὸ ζήτημα. Καὶ ποῦ θά
πῃ ἀνάγκη πρὸς τὸ λαὸ νὰ κατεβούμε ἐμεῖς οἱ φω-
τισμένοι. Νὰ καταδεχτοῦμε, νὰ κουραστούμε. Ἄν
θελήσουμε νὰ τὸνομάσουμε φιλολογικά, ἀπεριόριστα,
τὰδερφάτο, ἐλοφάνερο πὺς θά κάνουμε μιὰ τρύπα
μέσ' στὴ θάλασσα. Καὶ δὲ θέλω νὰ πῶ πὺς προπα-
γαντισμός κ' ἕνα εἶδος φιλολογίας δὲν εἶναι συνεξάρ-
τητα. Συχνὰ ὁμιλίες πάνου σὲ διάφορα θέματα —
παιδαγωγικά, ψυχολογικά, οἰκονομολογικά, ἐγκυ-
κλοπαιδικὰ κτλ. ἔστω καὶ διηγηματάκια ὅποιος μπο-
ρεῖ νὰ γράφῃ ρεαλιστικά, παρατηρητικά, ἀπὸ ἂν
μπορούμε νὰ τὸ ποῦμε φιλολογία, ἀπὸ χρειάζεται.
Γιατὶ ἔτσι ὅλοι οἱ φίλοι θά μορφώνονται, θά μαθαί-
νουνε πράματα, καὶ συνεπούμενα, θά καταντοῦνε
πιο καπάτσοι γιὰ τὴν προπαγάντα. Ἐπειτα, ἐκδρο-
μές. Τί, ἀκόμα στὰ καφενεῖα; Χωρὶς ἀέρα, χωρὶς
κίνηση, χωρὶς σκληραγωγίε τί σημασία μπορεῖ νά-
χῃ ἡ νιότη; Καὶ ἂν, γιὰ παράδειγμα, τὸ ποῦμε φι-
λολογικὸ τὰδερφάτο, τότε τί θά κάνουμε; Θά βγά-
λουμε περιοδικό. Κάθε φορὰ ποῦ θά μαζεδύμαστε,
ὁ ἕνας θάχῃ νὰ διαβάσῃ τὰ πράσινά του τὰ τραγού-
δια, ὁ ἄλλος τὰ γαλάζια του, ὁ τρίτος τὸ παραμυ-
θάκι του κτλ. Συνακόλουθο — οἱ παρατηρησ-
οῦλες: ἔδω ἡ γλώσσα δὲν εἶναι καλὴ. Ναί, μὰ ἐγὼ πιστέ-
ω στὸν Ψυχάρη. Ἐγὼ δὲ θέλω νὰ ξέρω τὸν Παλα-
μά. Ἐγὼ θέλω τὴν τέχνη γιὰ τὴν τέχνη. Ὅχι, ἐσὺ
θέλεις τὴν τέχνη γιὰ τὴ γλώσσα κτλ. κτλ. καὶ μαλ-
λιὰ καὶ κουδάρια. Τὰπρότελεσμα — ἡ Σοφία. Θά κα-
ταντήσουμε τὰδερφάτο τῶν κριτικῶν καὶ τῶν μονά-
κριδων φιλολόγων. Θά τοὺς γκρεμίσουμε ὅλους —
Παλαμάδες, Ψυχάρηδες κτλ. — στὸν κύκλο μας,
γιατὶ τέτοια εἶναι ἡ πάστα μας, τέτοια κ' ἡ ἀνα-
τροφή. Θά χωριστοῦμε σὲ σχολὲς — ἂν ἀγαπᾶτε —
καί... Τὸ ἀλληλοφάγωμα ἀναπόφευγο, γιατί ἴσως ἡ
κριτικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ περιοδικοῦ νὰ μὴν κρίνῃ καλὸ
τὸ ποίημα τοῦ Α ἢ τὸ ἄρθρο τοῦ Β. Καὶ τότε ὁ Α
καὶ ὁ Β θαρρεῖτε πὺς δὲ θά θυμώσουνε; Θά τρῖξουν
δόντια καὶ θά βρῖσουνε ὅλους ὡς τὸν Ω. Καὶ ὅμως
θὰ λεγόμαστε φίλοι κι ἀδερφοί. Ἐτσι θά καταντή-
σουμε. Τὸ σωστὸ εἶναι ὅσοι θέλουνε νάναί ποιητάδες
καὶ τεχνίτες τοῦ λόγου, ἅς εἶναι. Ὅμως κι ὅσοι δὲ
θέλουνε νὰ σκοτίζονται μὲ τίς μούσες — ἐλέφτε-
ροι. Τί, γι' ἀπὸ ξεμπερδέψαμε ἀπ' τὰ νύχια τοῦ
δάσκαλου, γιὰ νὰ πέσουμε στὶς μοσχαρὲς ἀγκάλες
τῆς τέχνης ὅλοι; Ψεγάδι μας καὶ τοῦτο — ἀπ' τὴ
μιὰ τὴν ἀκρὴ στὴν ἄλλη. Ἀντίς νὰ γίνουμε πραχτι-
κοὶ λιγάκι, πάμε πιο πέρα κι ἀπὸ τὸ δάσκαλο. Ποίη-

ση ὅλοι. Γίνουμε μηχανικός, γίνουμε δικηγόρος,
γίνουμε γιατρός. Εἶμαι καὶ δημοτικιστής. Δημοτι-
κισμός δὲ θά πῃ μονάχα φιλολογία, καί, μᾶλλον λό-
για, τὴν συντροφιά, γιὰ νὰ γραφτῶ κ' ἐγὼ, δὲν τη-
νε θέλω φιλοκογικὸ ἀδερφάτο. Θέλω δημοτικιστικὸ
ἀδερφάτο, γιὰ νὰ λύσουμε ἀπὸ τὸ ζωτικὸ τὸ ζήτη-
μα τοῦ δημοτικισμοῦ, ὅχι φιλολογικὸ γιὰ νὰ γεμί-
σουνε τὸν τόπο ἀπὸ ποιητάδες.... Τώρα νὰ δοῦμε τί
θά πῃ ἡ ἐπιτροπὴ. — Διάλεξε, μικροομιλίες, συζή-
τησες, ἐκδρομές κτλ. γιὰ νὰ γίνουμε ἱκανοὶ γιὰ τὴ
προπαγάντα, δηλ. γιὰ νὰ φωτίσουμε τὸ λαό. Ἡ πε-
ριοδική, γιὰ νὰ μαλλισκουδαριστοῦμε καὶ νὰ γί-
νουμε ἀκατάδεχτοι φιλολόγοι ὅλοι μας, ἔτσι γιὰ νὰ
χάψῃ ὁ λαὸς τὰ «σὸφία σοῦζα κτλ.» καὶ νὰ βασι-
λέψῃ καὶ νὰ κυριαρχῇ αἰώνια ὁ δάσκαλος. Ἡ ἐπι-
τροπὴ εἶναι καλὰ παιδιά. Νὰ διδοῦμε.

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ

© ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ἡ ὥραία μελέτη τοῦ κ. Μανόλη Τριανταφυλλί-
δη «Ἐπιστήμη καὶ Ζωή. Ἐνα βιβλίον γιὰ τὴ γλώσ-
σα μας», ποῦ δημοσιεύθηκε στὸν τελευταῖο ἀριθμὸ
τοῦ Δελτίου τοῦ «Ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου» (χρόνος
Β'. ἀριθμὸς Α') βγήκε σὲ ἡμερομηνούμενο χωρι-
στὸ φυλλάδιο καὶ πουλιέται γιὰ 25 λ. στὰ βιβλιο-
πωλεῖα τοῦ Ἐλευθερουδάκη καὶ τῆς «Ἐστίας». Ὁ
«Νουμάς» ἔχει στὴ διάθεσή του μερικὰ ἀντίτυπα καὶ
στέλνει χάρισμα ἀπὸ ἕνα σὲ ὅποιον ἀπὸ τοὺς συν-
τρομητὲς τοῦ τὲ γυρέψῃ μὲ μιὰ κάρτα.

— Ὑστερ ἀπὸ τὸν «Τριστάνο» θά τυπώσουμε στὸ
«Νουμά» τὸ «Μπαλοσπασμένο ἀλφόν», μονόπρακτο δραμα-
τάκι τοῦ Μίλτου Κουντουρά.

— Ὁ ποιητὴς Σωτήρης Σκίπης τύπωσε τὸ «Γύρο τῶν
Ἰερῶν», ὄνειρόδραμα σὲ πέντε μέρη καὶ πρόλογο. Τὸ βι-
βλίον πουλιέται 4 φρ. κι ὅποιος θέλει νὰν τάποχτήσῃ μπο-
ρεῖ νὰ γράψῃ ἀπ' εὐθείας στὸν ποιητὴ: Mons. S. Scipis. La
Bastiane. Rognac. Bouches — du — Rhône France. Γιὰ τοὺς
βιβλιόφιλους ἔγινε καὶ ξεχωριστὴ ἔκδοσις σὲ ὀλλανδέζικον
χαρτί (15 φρ.) καὶ σὲ γαλλικόν (30 φρ.). Ἀμα λά-
βουμε τὸ βιβλίον θά γράψουμε πλατιά γι' αὐτό.

— Ὁ κ. Louis Roussel καθηγητὴς στὸ Λύκειο τοῦ Aix,
ἑτοιμάζει μιὰ μεγάλη γραμματικὴ τῆς δημοτικῆς μας γλώσ-
σας Ἡ γραμματικὴ αὐτὴ, μαζὶ μὲ μιὰ συλλογὴ ἀπὸ Μυ-
κονιάτικα παραμύθια, θάναί οἱ thèses του, καθὼς μᾶς
γράφει.

— Διαβάζουμε στὴν «Ἀλήθεια» τῆς Κύπρου πὺς τὸ
«Μαῦρο χέρι» τοῦ Ταγκόπουλου παίχτηκε τελευταῖα στὴ Λε-
μεσὸ ἀπὸ τὸν κ. Σαραμαντὴ καὶ τὴν κ. Βουτιοῦ. Γιὰ τὸ
«Μαῦρο χέρι» δημοσιεύει στὴν «Ἀλήθεια» (ὁ τοῦ Γεννάριου,
σελ. 3) σύντομη ἀνάλυσις ὁ κ. Βίκτωρ Ζήνων.

— Τὸ δράμα αὐτὸ θά παιχθεῖ καὶ στὴ Σμύρνη ἀπὸ τὸ
θίασο τῆς κ. Κυβέλης, μεταφράζεται καὶ ρούσικα ἀπὸ τὸν
κ. Φιλ. Στεφανίδη γιὰ νὰ παιχθεῖ στὸ θέατρο τῆς Ὁδέσσας.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Γ'.

|| ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 28 ΤΟΥ ΓΕΝΝΗΡΙΟΥ 1912

|| ΑΡΙΘΜΟΣ 464

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μ. ΑΒΑΙΧΟΣ. Εἰς τὸν ποιητὴ Παλαμά.
CHARLES BAUDELAIRE. Ἀπὸ τὰ «Μικρὰ ποιήματα» σὲ
πρόξ». V. Ἡ διπλὴ κάμαρη (μετάφρ. Ἐσπερος).
Α. Ε. Κουβέντε;— Πολιτικά.
ΙΔΑΣ. Ἑλληνοβουλγαρικά.
Ε. ΚΑΡΑΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ. Ἐντύπωση ἀπὸ μιᾶ δίκης.
ETTORE MOSCHINO. Τριστάνος καὶ Ἰζόλδη (μετάφρ.
Ν. Ποριώτης) (συνέχεια).
ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΣ. Ὁ προϋπολογισμός (Γ').
ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. Τὸ τραγούδι.
Ἔνα γράμμα.
ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ. Πολιτικὴ Ἐπιθεώρηση.
Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ. — Ἡ ΚΟΙΝὴ ΓΝΩΜΗ. — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜ-
ΜΑΤΟΣΗΜΟ.

Εἰς τὸν ποιητὴ Παλάμα, — ΑΠΟ-
ΚΡΙΣΙ Εἰς ἓνα γράμμα τοῦ

Συνάδελφο μὲ κράξεις ποιητῇ,
Ἐσύ, «πηγὴ ὕδατος ἄλλομένου»,
Νᾶμα ψαλμοῦ ζωῆς πατρίδας αἴνου,
Ποὺ αἰώνια Ἑλλάδα βοντίζει θαυμαστή.

Καὶ ἄμποτες ἀπ' αὐτὸ νὰ ποτιστῇ
Τὸ χῶμα αὐτοῦ τοῦ τόπου τοῦ καμένου,
Καὶ νᾶναι καὶ ἡ βουλὴ τοῦ πεπρωμένου
Ἐὰν μὲ δάφνες νέες νὰ στολιστῇ.

Μὰ ἐγὼ εἶμαι ἔρημος βράχου μιὰ βρυσσίδα,
Ποὺ ἔρημη ρεῖ σ' ἔρημο γιालό —
Καὶ ρεῖ, σὰ νὰ κλαίῃ τὴν ἑρμιά της.

Καὶ μόνον νύχτα—μέρα—βράδυ—αὐγούλα
Κρένει μὲ τοῦ πελάου τὸ βογγητό..
Καὶ ἂν ἔρη φτερωτὸς νὰ πηλὴ διαβάτης.

Λεξοῦρι, 1911, Χριστόγεννα

Μ. ΑΒΑΙΧΟΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΣΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ Μ. ΑΒΑΙΧΟ ΤΟΥ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ρεματαριά ἢ βρυσσίδα ἢ ποταμός,
ζωῆς νᾶμα τὸ νερὸ τοῦ Τραγουδιοῦ,
πότε μιὰς πολιτείας ὁ ταραμῖς,
πότε μέρωμα τᾶγριον λαγκαδιοῦ.

Ρέει, κλαίει. Τὸ πίνει ὁ φτερωτὸς διαβάτης
γιὰ νὰ ὑψωθῇ στάγνὰ καὶ στάνοιχτά.
Ἡ ἁμαρτωλὴ Ψυχὴ τὴν παρθενιά της,
μέσα του σὰ λουστῇ, ξαναποχτᾷ.

Καὶ στὴ φήμη καὶ κάτου ἀπὸ τὴ λήθη
καὶ σὰ στῶν Ὀλυμπίων τὸ πλευρό,
πάει τὸ Τραγούδι. Ὁ Κόσμος, παραμῦθι
τὸ Τραγούδι, τᾶθάνατο νερό.

Κι ἂν τίποτε δὲν ἦγε νὰ ποτίσῃ
κι ἀταίριαστο κυλάει κ' ἑρμαδιακό,
μὲ τὸ δικό του μοναχὰ μεθύσι
ζῆ, θεωριμένο ἢ πρᾶο, βασιλικό.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΑ

Βλέποντας τὴ φόρα ποὺ ἔδωσε τώρα κοντὰ ὁ
«Νουμάς» στὴν πολιτικὴ, — κι ὅχι πῶς τάχα ἀπο-
δοκιμάζω τὸ πρόγραμμά του, παρὰ ἔτσι ἀπὸ τῶν ἰ-
δεῶν τὴν ἀλληλουχία, θυμήθηκα ἓνα μου ἀξάδερφο
ποὺ ὅταν ξαναῆρθε πρώτη φορὰ στὸν τόπο τοῦ ἀπὸ
τὴν Ἀθήνα, καὶ δηγότανε στοὺς συντοπίτες του τὰ
ὅσα εἶδε κι ἄκουσε στὴ μαρμαρένια τὴν πρωτεύου-
σα, τοὺς ἔλεγε κ' ἓνα πρᾶμα ποὺ τοῦ ἀφῆκε βαθύ-
τερη ἐντύπωση ἀπὸ κάθε ἄλλο, πῶς σ' ἔποιο καφε-
νεῖο κι ἂν ἔμπαινες στὴν Ἀθήνα, σ' ὅποια «Λέ-
σχη», σ' ὅποιο ἑξαχαρπλαστεῖο, ἄλλο δὲν ἄκουγες
παρὰ *πολιτικά*. Καὶ μὲ τέτοιον σοβαρὸ τρόπο τῶλε-
γε αὐτὸ ὁ φίλος, ποὺ ἐμένα τουλάχιστο, — μιὰ πι-
θαμὴ μαθητοῦδι τότες, — μοῦ φαινότανε πῶς οἱ Ἀ-
θηναῖοι κουβεντιάζανε γιὰ τὴν πολιτικὴ τοῦ Ἀρι-
στοτέλη, ἃς ποῦμε τὸ πολὺ ἀπλοποιημένη.

Ἐμείναι αὐτὴ ἡ ἐντύπωση στὸ νοῦ μου κάμποσα χρόνια, ὥσπου ἄρχισα νὰ διαβάζω στὶς ἐφημερίδες, «Βούλγαρις, Κουμουνοῦρος, ἀπαρτία, συζήτησις, κώδων τοῦ Προέδρου», καὶ χίλια ἄλλα κατώτερης πολιτικῆς ἀξίας πράγματα, ποῦ περιττὸ ἐδῶ πέρα νὰ τὰ διαδίδουμε, σὰν πασίγνωστα ποῦ εἶναι. Ἐπρεπε ὅμως νὰ περάσουν ἀκόμα μερικὰ χρόνια γιὰ νὰ τὸ καλονοιώσω πῶς οἱ κουθέντες τῶν Ἀθηναίων εἶταν ἀκόμα χαμηλότερης ἀξίας, καὶ πῶς τὸ κάτω κάτω θέμα τους καὶ θεμέλιό τους εἶχανε τὰ αἰώνια τὰ προσωπικά. Ἐνὰ εἶδος συμφεροντολογία ἀνεδασμένη σ' ἐπιστήμη, ἂν εἶταν κ' ἐπιστήμη.

Ἀπὸ τότες πολλὰς φορὲς συλλογίστηκα, ὡς γίνεται, σὲ τόπους ποῦ ἡ πολιτικὴ, ἡ σοβαρὴ ἡ πολιτικὴ, παίρνει καὶ δίνει, καθὼς λόγου χάρι στὴν Ἀγγλία, πολὺ σπάνια ἀκούς πολιτικὰ στὰ μέρη ποῦ μαζεύεται ὁ κόσμος, μέσα σὲ τραῖνα, σὲ μπόρσες, σὲ καφενεῖα. Τὸ πολὺ μιὰ λέξη γιὰ κάτι σημαντικὸ ποῦ ἡ λέχτηκε ἢ πράχτηκε ἐχτὲς στὴ Βουλὴ ἢ στὰ Ὑπουργεῖα. Κι ὅμως ἂν τύχη κι ἀνταμώσης κανέναν ἀπ' αὐτοὺς σὲ Συλλαλητήριον τὸ βράδυ, καὶ τὸν ἔχουνε βαλμένο στὸ πρόγραμμά γιὰ νὰ μιλήσῃ, μπορεῖ νὰ σηκωθῇ ὁ φίλος καὶ νὰ κουδεντιάξῃ ὡς μιὰ ὄρα, χωρὶς νότες, χωρὶς τίποτα, κι ὅχι λόγια τοῦ βρόντου, παρὰ πράγματα ἀποδειγμένα μὲ ἀριθμούς, μὲ στατιστικὰς, μὲ μελέτη καὶ μ' ἀληθινὴ ἐπιστήμη.

Κ' ἔρχεται τώρα ἡ καθαυτὴ ἡ ἱστορία. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ποῦ καθεμέρα σὰν ἀνταμώνει τοὺς ὁμοίους τοῦ ἄλλο δὲν κάνει παρὰ νὰ φλυαρῇ γιὰ παιχνίδια καὶ γιὰ περιπέτειες σὲ τοῦτο ἢ σ' ἐκεῖνο τὸ ταξίδι ἢ τὸ κυνήγι, ποῦ καὶ πῶς βρῆκε καιρὸ νὰ μάθῃ τὰ πολιτικὰ τοῦ τόσο τέλεια, ποῦ νὰ ποστομῶνῃ πολλὰς φορὲς καὶ τοὺς πιδ δεινοὺς ἀντίπαλούς του; Κι ὅχι μονάχα νὰ τὰ ξέρῃ, κι ὅχι νὰ μπορῇ, ἂν θέλῃ, νὰ τὰ πετᾷ λίγα λίγα καὶ κομματιαστὰ ἀπάνω στὴν κουθέντα, μὲ τὴ μέθοδο τοῦ ζαχαροπλαστείου, παρὰ νὰ σηκώνεται, καὶ μόνος τοῦ ἀντικρίζοντας ἕνα ἀκροατήριον ποῦ δὲ σκοπεύει τίποτις νὰ τοῦ χαρίσῃ, νὰ πολεμᾷ τᾷ ἄλλο τὸ κόμμα μ' ἐπιχειρήματα ἀληθινοῦ ρήτορα, μόνῃ του βοήθεια ἔχοντας ἕνα ποτήρι νερὸ στὸ τραπέζι.

Γιὰ νὰ τὴ λύσῃ σωστὰ αὐτὴ τὴν ἀπορία πρέπει νὰ πιάσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὴν ἱστορίαν τοῦ φίλου. Ἀπὸ τότες ποῦ εἶτανε στὸ Σκολεῖδ, καὶ μάθαινε νὰ τὴ μιλήσῃ, κι ὅχι μονάχα νὰ τὴ γράφῃ τὴ γλώσσα του. Ἀπὸ τότες ποῦ μιλοῦσε καθὼς ἔγραφε ἢ ἔγραφε καθὼς μιλοῦσε στὰ μαθητικὰ τὰ συλλαλητήρια ποῦ τοὺς σκάρωνε, τουλάχιστο μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα, ὁ δάσκαλός τους, καὶ γινότανε Πρόεδρος αὐτὸς καὶ τοὺς ὡδηγοῦσε στὴ συζήτησιν. Ἐπρεπε τότες ὁ

καθένας τους νὰ παίρνῃ τὸ λόγο γιὰ ἕνα ὁρισμένο χρονικὸ διάστημα, καὶ νὰ ξηγάῃ τὴ γνώμη του γιὰ τὸ προκείμενον ζήτημα, πρὶν ἀποφασιστῇ μὲ ψήφοφορία στὸ τέλος· ὅ,τι κι ἂν εἶτανε τὸ ζήτημα ἐκεῖνο: πολιτικόν, κοινωνικόν, φιλολογικόν, θρησκευτικόν.

Βρίσκει ὅμως κατόπιν ὁ φίλος κι ἄλλα Σκολεῖα, τότες ποῦ βγαίνει στὸν κόσμον νὰ δουλέψῃ γιὰ τὸ ψωμί του. Καὶ μάλιστα μὴν εὐκαρῶντας τὴ μέρα, πηγαίνει τίς βραδινὰς στὶς ψεύτικες ἐκεῖνες τίς Βουλὰς, ποῦ κάθε πόλῃ ἔχει κι ἀπὸ μιὰ, μὲ συμπολίτευση, μ' ἀντιπολίτευση, μὲ Πρόεδρους, ὡς καὶ μὲ ὑπουργοὺς ὄνομα πρὸς ὄνομα, κι ἀκολουθεῖ ἐκεῖ τίς συζητήσεις ποῦ εἶναι κι αὐτὰς περμένες ἀπὸ τὰ πραγματικὰ τῆς χτεσινῆς τῆς ἀληθινῆς τῆς Βουλῆς. Ζήτημα σοβαρὸ δὲν ὑπάρχει ποῦ δὲν τὸ μαθαίνει ἐκεῖ καὶ δὲν τὸ χωνεύει.

Βλέπεις τὸ λοιπὸν ἄξαφνα πῶς αὐτὸς ὁ Κύριος, ποῦ δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα του νὰ μᾶς πῇ λέξη πολιτικὰ στὰ μέρη ποῦ συνανταμώνεται μὲ τὸν ἄλλο τὸν κόσμον, καθὼς ἔκαμναν ἄλλοτε, καὶ θαρρῶ πῶς κάνουν ἀκόμα στὴν Ἀθήνα, βγαίνει ἄξαφνα ρήτορας ἀπὸ τοὺς καλούς, καὶ τόσο συνεπαίρνει τοὺς ψεύτικους βουλευτάδες του, ποῦ ἀρχὰ ἡ γλῆγορα μιλάει ὀμπροστὰ καὶ σ' ἀληθινοὺς βουλευτάδες· παρὰ δειγμὰ ὁ σημερινὸς ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀγγλικῆς τῆς ἀντιπολίτευσης.

A. E.

ETTORE MOSCHINO

ΤΡΙΣΤΑΝΟΣ ΚΑΙ ΙΖΟΛΔΗ^(*)

(Παρουσιάζεται ὁ ΤΡΙΣΤΑΝΟΣ ἀπὸ τὴ θύρα δεξιὰ. Ἡ ὁμορφὴ καὶ φλογερὴ νιότη φανερώνεται στὴ μορφὴ καὶ στὸ κορμί του. Δὲ φορεῖ ἄρματα, μήτε πολεμικὴ φορεσιά, παρὰ ἕνα μεταξωτὸ χιτῶνα σφιγμένο στὴ μέση. Μοιάζει πιώτερον τραγουδιστῆς παρὰ ἱππότης, ἂν καὶ κάθε του κίνημα φανερώνῃ τὴ λεβεντιά καὶ τὴ δύναμιν ποῦ κράζεται «Πηγὴ τῆς ἱπποσύνης, γέφυρας μέσα στοὺς πλανόδιους ἱππότες».)

ΤΡΙΣ. Γλυκὲ μου ἀφέντη, σὲ ζητῶ στὴν τύχη. Τὸ νέο σκοπὸ δὲν ἀκουσες στὴν ἀρπα ποῦ τραγουδοῦσα. — Πικραμένος εἶσαι; P.M. Σ' ἀκουσα, γιέ μου· εἶναι γλυκὸς ὁ ἦχος. Μὰ πῶς δίκως σπαθί; Ποῦ ἔχεις ἀφήσει τὴν ὁμορφὴ Κορτάνα; — Σοῦ εἶναι βάρος;

(*) Ἡ ἀρχὴ τοῦ στοῦ περασμένου φύλλου.